

Michael Zadoorian

Az Örömjárgány

MICHAEL ZADOORIAN

ÖRÖM-
JÁRGÁNY

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelről vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Michael Zadoorian, 2009., - Vinton Kiadó Kft., 2020

Eredeti címe: *The Leisure Seeker*

HarperCollinsPublishers LLC, New York, U.S.A.

● *Magyarra fordította:* Pánt Julianna

- *Borító:* Barczag Andrea
- *Kép:* Shutterstock
- *A szerző fotója:* John Roe of Roe

ISBN 978-963-540-098-0

HU ISSN 1789-2732

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Műszaki vezető:* Sári Szabó Mária
- *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.vintonkiado.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvény-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

- *Szedés:* Vinton Kiadó Kft.
- *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.
- *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.
- *Megrendelés száma:* 001905
- *Nyomtatás időpontja:* 2020/30
- *Felelős vezető:* Szlancsik János ügyvezető igazgató

Normnak és Rose-nak

*Mi fényesebb,
A reggeli vagy az esti csillag?
A szív hajnala vagy alkonya?
Az óra, melyben az ismeretlennel nézünk szembe,
És az eljövendő nap elnyeli az árnyakat,
Vagy az, melyben életünk tájképe
Ott nyújtózik mögöttünk kiterítve, ismerős helyek
fénylenek a távolban, és édes emlékek
tűnnek fel lágy ködben, megmutatva mindazt,
Amink van, s mit el kell vesztenünk?*

HENRY WADSWORTH LONGFELLOW

*A világ tele van olyan helyekkel, ahová örömmel térünk
vissza*

FORD MADDOX FORD

1

MICHIGAN

Turisták vagyunk.

Ez nemrég tudatosult bennem. A férjem és én sosem tartoztunk azok közé az utazók közé, akik a szellemi horizontjukat akarják tágítani. Mi mindig azért utaztunk, hogy jól érezzük magunkat – Weeki Wachee, Gatlinburg, South of the Border, Lake George, Rock City, Wall Drug. Láttunk úszó disznókat és lovakat, kukoricával bevont orosz palotát, fiatal lányokat, akik a víz alatt ittak kisüveges Pepsit, láttuk a London Bridge-et a sivatag közepén, és láttunk kakadut kötélén biciklizni.

Azt hiszem, mindig is tudtuk, hogy így van.

Ezt az utolsó utunkat teljesen spontán határoztuk el – olyan luxus ez, amit csak nyugdíjasok engedhetnek meg maguknak. És örülök, hogy belevágtunk, bár mindenki (ideértve az orvosokat és a gyerekeinket) ellenezte. „Határozottan lebeszelném mindenféle utazásról, kedves

Ella”, mondta például Tomaszewski doktor, egyike annak a vagy száz orvosnak, akik mostanában foglalkoztak velem, amikor halovány célzást tettem rá, hogy a férjemmel esetleg útnak indulnánk. Amikor pedig, mintegy mellékesen, megemlítettem a lányomnak, hogy egy hétvégi kiruccanás gondolatával játszom, olyan hangon mondott nemet, amelyet rendszerint csak neveletlen kutyakölykök fegyelmezésekor használunk.

Johnnak és nekem azonban nagy szükségünk van egy kis vakációra, nagyobb, mint eddig bármikor. Az orvosok egyébként csak azért akarnak itthon tartani, hogy tovább vizsgálgathassanak, bökdöshessenek a hideg műszereikkel, illetve képalkotó berendezésekkel különféle árnyakat fedezhessenek fel bennem, ahogy eddig is tették. A gyerekeknek pedig – bár tudom, hogy csak jót akarnak – semmi közük ehhez az egészhez.

Az, hogy tartós meghatalmazással ők intézik a hivatalos ügyeinket, még nem jelenti, hogy mi ketten végleg bezártuk a boltot.

Persze, magukban is felmerülhet a kérdés: tényleg jó ötlet ez? Két szerencsétlen vénember, akik közül az egyik több egészségügyi problémával küzd, mint egy harmadik világbeli ország teljes lakossága, a másik meg olyan szenilis, hogy azt sem tudja, milyen napot írunk, autóba ül, majd nekivág az országútnak?

Ostoba kérdés. Hát persze hogy nem jó ötlet.

Van egy történet Ambrose Bierce-ről, akinek a rémtörténeteit fiatal lányként olvastam: nos, ő hetven-egynéhány évesen úgy határozott, Mexikóba szökik. Ezt írta: „Természetesen lehetséges, sőt valószínű, hogy nem jövök vissza. Hiszen egy idegen országba megyek, ahol sok minden történhet velem.” És ezt is hozzátette: „De ezek a dolgok,

amik történhetnek, még mindig sokkal jobbak, mint az aggkor, a betegség, netán lezuhanni a pincelépcsőn.” Mint olyasvalaki, aki már mindhárom dologgal megismerkedett, mélyen egyetérttek az öreg Ambrose-zal.

Nem volt veszítenivalónk, így aztán a tettek mezejére léptem. Ősrégi lakóautónk, az Örömjárgány útra készen állt, csak be kellett pakolni. Amióta nyugdíjba vonultunk, mindig figyeltünk rá, hogy a kocsi rendben legyen. És miután elhittem a gyerekekkel, hogy lemondtam a nyaralással kapcsolatos tervemről, fogtam a férjemet, Johnt, aztán elszöktettem a nyugati parti Disneylandbe. Annak idején mindig ide vittük a gyerekeket, így ezt jobban szerettük, mint a másik Disneylandet.

Eljutottunk életünknek abba a szakaszába, amikor sokkal inkább gyerekek vagyunk, mint eddig bármikor. Különösen John.

Detroit környékéről indulunk, ahol az egész életünket leéltük, és nyugat felé tartunk, az államon keresztül. Egyelőre minden rendben, remekül haladunk. A levegő, amely a nyitott szellőzőablakon beáramlik, egyfajta susogó fehér zajt kelt – ez kísér minket az utunkon, miközben kilométerről kilométerre egyre távolodunk a régi énünktől. A fej kitisztul, a fájdalom lassan csillapodni kezd, az aggodalmak eloszlanak, ha csak néhány órára is. John hallgat, de határozottan elégedettnek tűnik a volán mögött. Szerencsére nyugodt napja van.

Nagyjából három órával később megállunk éjszakára egy kis üdülővárosban, amely művészkolóniaként szereti reklámozni magát. Ha behajtunk a helységbe, egy örökzöldekkel körbeültetett, gyerekmedence méretű festőpallettát csodálhatunk meg, amelyen minden egyes festékfoltot megfelelő színű villanykörte jelez. Mellette ott a tábla:

SAUGATUCK

Majdnem hatvan évvel ezelőtt ide jöttünk nászútra. (Mrs. Miller panziójába, amely már rég leégett.) A Greyhound-Lines távolsági buszával érkezünk. Ez már önmagában is nagy szám volt akkor: busszal elutazni Michigan nyugati részébe. Ennyit engedhettünk meg magunknak, de nem is vágytunk többre. (Milyen jó is az, ha az embernek nincsenek nagy igényei!)

Miután beállunk egy lakókocsiparkba, otthagyjuk az autót, majd a lehetőségeinkhez mérten sétálunk egy kicsit a városban, hogy kiélvezzük a délután hátralévő részét. Jó érzés annyi idő után újra itt lenni. Harminc éve voltunk itt utoljára, így nagy meglepetés számomra, hogy a város nem sokat változott. Még mindig megvannak a cukrászdák, a művészeti galériák, a fagyraltozók és a régiségboltok. A park is ott van, ráadásul pont olyan, amilyennek emlékszem rá. És a sok régi épület mind jó állapotban van. Meglep, hogy a városatyák nem érezték szükségét annak, hogy lebontsák őket, aztán újakat építsenek. Talán megértették, hogy a szabadságukat töltő emberek szeretnének olyan helyekre visszatérni, amelyek ismerősnek tűnnek, amelyeket a magukénak érezhetnek, ha csak rövid időre is.

Johnnal leülünk egy padra a főutcán, ahol friss vajkaramella illata száll az őszi levegőben. Nézzük a pólóban-rövidnadrágban arra sétáló, fagyraltozó családokat, akik beszélgetnek, nevetgélnek. Ahogy a nyaralók szoktak.

– Szép itt – állapítja meg John. Ezek az első szavai, amióta megérkeztünk. – Itthon vagyunk?

– Nem. De tényleg szép.

John mindig megkérdezi, ez-e az otthonunk. Az elmúlt egy évben lett ez jellemző, amikor különösen sokat romlott

az állapota. Az első memóriagondok körülbelül négy évvel ezelőtt jelentkeztek, igaz, már korábban is voltak intő jelek. Az ő esetében a fokozatos állapotromlás jellemző, miközben az én problémáim viszonylag új keletűek. Mondták már, hogy szerencsésnek érezhetjük magunkat, de én egyáltalán nem így gondolom. Először csak a sarkok kezdtek elhalványulni John emlékezetének tábláján, aztán a szélek is elmosódtak, végül a maradék szélei is, míg tényleg csak egy egyre szűkülő kör marad, amely lassan feloldódik önmagában, mígnem csak apró, halovány foltok rémlenek a táblán, ahol a szivacs nem volt elég alapos. Ezek azok az emlékek, amiket folyton emleget. Néha, persze, feldereng benne, hogy közös életünk nagy részét elfelejtette, de mostanában egyre ritkábban. Ezek a ritka pillanatok, amikor a feledékenység miatt zsörtölődik, fontosak nekem, mert azt mutatják, még mindig itt van, velem. Ugyanis többnyire nem így van, sajnos. De már megbékéltem ezzel is. Elfogadtam, hogy én vagyok az emlékek őrzője.

Éjjel John meglepően jól alszik, én viszont alig tudom lehunyni a szemem. Fenn vagyok, olvasok, idióta éjszakai show-műsorokat bámulok a kis, akkumulátorról működő tévéken. Egyetlen társaságom a parókám, amely a parókatartó babafejen pihen. Ketten ülünk a kékesen derengő fényben, Jay Lenót hallgatjuk, akinek a hangját időnként elnyomja John orrpolipjának folyamatos szörcsögése. De nem számít. Egyébként is ritkán tudok többet szunyókálni néhány óránál. Már megszoktam, hogy az alvás luxus, amit csak ritkán engedhetek meg magamnak.

John az asztalra tette a levéltárcáját, a kulcsait és az aprót, ugyanúgy, ahogy otthon szokta. Fogom a vaskos, ve-rejttől megkeményedett bőrtárcát, kinyitom. Dohos szag

csapja meg az orrom, a kártyatartók ragacsos cuppanással válnak szét, ahogy végiglapozom. Őrült rendetlenség van benne, akárcsak John fejében: minden összekeveredett, de a dolgok ragaszkodnak egymáshoz, együtt képeznek pokoli zürzavart, akárcsak a brosrák egy orvosi rendelő várótermében. Találok egy fecnit, amin valami olvashatatlan krikszkraksz van, olyan emberek névjegykártyáit, akik már rég nem élnek, egy autó pótkulcsát, amit évekkel ezelőtt eladtunk, az Aetna és a Medicare biztosítók lejárt kártyáit a mostani, még érvényesek mellett. Lefogadom, John jó egy évtizede nem rakott rendet ebben a tárcában. Bámulatos, hogy képes ülni rajta, nem csoda, hogy folyton fájlalja a hátát.

Bedugom az ujjamat az egyik rekeszbe, ahol kitapintok egy duplán összehajtott papirost. Ellentétben a többi holmival, ez viszonylag újnak látszik, mindenesetre nem úgy néz ki, mintha az idők kezdete óta itt heverne. Amikor széthajtogatom, látom, hogy egy színes magazinból kiszakított lap az, amely egy családi fényképre emlékeztet. Különböző korú emberek mosolyognak egy épület előtt, de egyikük sem tűnik ismerősnek. Ahogy kisimítom alul a gyűrődést, el tudom olvasni a képaláírást.

SZERETETTEL A PUBLISHER CLEARING HOUSE
MUNKATÁRSAITÓL

Talán itt érdemes megemlítenem, hogy iszonyú mennyiségű levelet kaptunk ettől a kiadótól. John a betegsége korai szakaszában került kapcsolatba a céggel, ugyanis részt vett az összes nyereményjátékukban, majd tévedésből megrendelt tőlük egy csomó olyan magazint, amire egyáltalán nem volt szükségünk: a *Tizenévesek Lapját*, a *Terepjárót*,

a *Vadászmenyét Magazint*. Nem telt bele sok idő, és ezek a rohadékok már heti három levelet küldtek nekünk. Johnnak egyre inkább nehezebbre esett felfogni a játékok részvételi szabályait, de a levelek csak jöttek, így a kinyitott borítékok halma egyre nagyobbra nőtt az asztal sarkán.

Beletelik kis időbe, mire rájövök, miért hordja John ezt a képet a tárcájában. Mert azt hiszi, a családját ábrázolja! Kitér belőlem a nevetés. Olyan hangosan nevetek, hogy attól tartok, felébresztem. De tovább kacagok, már csorog a könnyem. Végezetül vagy száz apró darabra tépem a képet.

2

INDIANA

Korán vágunk neki az indianai autópályának Chicago irányába, mert ott, az eredeti kezdőpontnál szeretnénk ráhajtani a 66-os útra. Rendes körülmények között kikerüljük a nagyvárosokat, hiszen azok számtalan veszélyt rejtnek a magunkfajta idősök számára. Például, hogy képtelenek vagyunk lépést tartani a forgalommal, ezért elsodornak minket. (Ezt jó, ha mindenki megjegyzi!) De vasárnap van, így a szokásoshoz képest kevés az autó az utakon. Ettől persze még elhúz mellettünk százhusz-százharminccal pár óriási nyerges vontató, de John nem jön ki a béketűrésből, nyugodtan haladunk tovább.

Ha az esze lassan el is búcsúzik, még mindig kitűnően vezet. Az a fickó jut eszembe róla, akit Dustin Hoffman játszott az *Esőemberben*... Talán azért ilyen jó sofőr, mert annyit ült a volán mögött az elmúlt évtizedekben. Esetleg, mert tizenhárom éves kora óta vezet. Mindegy, a lényeg, hogy szerintem soha nem is fogja elfelejteni, hogyan kell.

Ha az ember felveszi az út ritmusát, már tényleg csak arra kell figyelnie, hol a kijárat – ez az én feladatom, mert én vagyok a térképek úrnője –, valamint, hogy nem közeledik-e egy-egy futóbolond őrült sebességgel a hátunk mögül.

Arra ocsúdunk, hogy elszürkül körülöttünk a levegő, a kontúrok elmosódnak. Az öntödék és a gyárak körvonala csak ködösen kivehető a látóhatáron.

John a homlokát ráncolva rám pillant.

– Fingottál? – kérdezi.

– Nem – felelem. – Épp Garyn haladunk át.

3

ILLINOIS

Chicagót elhagyva a Dan Ryan gyorsforgalmi úton indulunk el. Nincsenek sokan rajta, de mindenki átkozottul gyorsan hajt. John próbál megmaradni abban a sávban, ami nekünk kell, de egyre újabb sávokkal bővül az út, avagy lassan elfogy az, amin éppen haladunk. Már megbántam, hogy nem kanyarodtunk rá egyszerűen Joliet-nél a 66-osra, ahogy eredetileg terveztem. De valami arra készítetett, hogy a legelején kezdjük, aztán menjünk rajta egészen végig.

A 66-os út nem hivatalosan a Michigan tótól indul, Jacksonnál és a Lake Shore Drive-nál, amit gond nélkül meg is találunk. A hivatalos kezdőpontot az Adams Street és a Michigan Avenue sarkán már kicsit nehezebb megtalálni. Amikor végre meglátom a táblát, szólok Johnnak, hogy húzódjon le. Hét közben ez lehetetlenség volna, de ma szinte üres az út.

ITT INDUL A TÖRTÉNELMI 66-OS ÚT, ILLINOIS
ÁLLAMON KERESZTÜL

Kihajolok az ablakon, hogy körülnézhessek, de nem szállok ki. A parókám nem bírná ezt a szelet, pár másodperc múlva már ördögszekérként gurulna tova az Adam Streeten.

– Ez az – mondom Johnnak.

– Igenis, asszonyom – feleli nagy lelkesedéssel, de fogalmam sincs, mi jár a fejében. Vajon érti, mibe vágunk most bele?

Elindulunk az Adamsen. Olyan magas épületek között haladunk, hogy alig ér el hozzánk a napfény, de – különös módon – igencsak biztonságban érzem magam ebben a toronyházak okozta alkonyatban. Amikor elérjük az Ogden Avenue-t, megpillantom az első táblát *66-os út* felirattal.

Berwynben hasonló feliratos zászlók lógnak a lámpaoszlopokról, sőt, látok egy üzletet, amely *66-os úti Ingatlanirodának* nevezi magát.

Ciceróban, Al Capone szűkebb páttriájában most ébrednek az emberek. Lassan megindul a közlekedés, de senki nem kapkod, nyugodtan csordogál a vasárnap reggeli forgalom.

Rájövök, hogy nekünk is pontosan így kell tennünk Johnnal, amennyiben túl akarjuk élni ezt az utat. Nem szabad sietni, nem szabad idegeskedni, lehetőleg pedig kerülnünk kell a négysávos autópályákat. Régen, még a gyerekekkel sokat utaztunk így... ilyen kapkodva. Két nap alatt leértünk Floridába, három alatt akár Kaliforniába is – hiszen csak két hét szabadságunk volt –, mivel nem akartuk pazarolni az időt. Most bezzeg nincs miért sietnünk, időnk, mint a tenger, bár én már az utolsókat rúgom, John

pedig a saját nevére sem emlékszik. De nem tesz semmit. Én jól tudom, kicsoda. Ketten együtt kiteszünk egyet.

A templomból kifut két kisgyerek, majd az út széléről integetni kezdenek. John megnyomja a dudát, én meg felemelem a kezem és visszaintek, mintha csak én lennék Erzsébet királynő.

Aztán elhaladunk egy nagy, fehér tyúkot ábrázoló szobor mellett.

Tudta, hogy a 66-os út bizonyos részeire egyszerűen ráépítették az autópályát? Pedig így van. Ezek a szívtelen gazemberek eltemették a régi utat. Ezért halt meg a régi 66-os, leszerelték, mint egy kiszolgált katonát, de előbb még a rangjelzéseit is leszaggatták, mintha valami bűnt követett volna el.

Amikor elérjük az egyik ilyen autópályaszakaszt, John, mint afféle detroiti siheder, ösztönösen a gázra tapos.

– Ez az, John! – biztatom, miközben oly szabadnak érzem magam, mint már nagyon rég nem.

A lakóautó magasított üléseiről nézve az eltemetett 66-os út dübörgő zúgással suhan el alattunk. Mivel kicsit elálmosodom, résnyire kinyitom az ablakot, így beáramlik a langyos levegő, amely úgy csattog, mint egy frissen mosott lepedő. Feltámad bennem a vágy, hogy az arcomban érezhessem a szelet. A kesztyűtartóban találok egy összehajtogatott plasztik kendőt, valami tisztító ezeréves reklámajándékát, amely eredetileg arra való, hogy megvédje a frizurát az esőtől. Ráterítem a parókámra, megkötöm az állam alatt, majd egészen letekerem az ablakot. A kendő felpúpozódik, ám mivel féltő, hogy egy perccel később parókástól elrepül, mégiscsak visszakozok, maradok a résnyire nyitott ablaknál.

Épp csak most ébredezik a reggel, az idő nem is lehetne gyönyörűbb. Ragyogóan süt ránk a szeptemberi nap, mintha egy gyerek rajzolta volna fel az ég sarkába sárga zsírkrétával. És mégis, már ott van a levegőben az ősz kissé nyirkos lehelete. Az ilyen napokon régen mindig azt éreztem, minden lehetséges. Emlékszem egy régi utazásunkra, még a gyerekekkel, amikor egy ilyen napon a missouri síkságra kipillantva azt éreztem, az élet örökké így folytatódik, sőt, nem ér véget soha.

Hát nem különös, hogyan hat ránk egy kis napsütés?

Mostanában már nem az ősz a kedvenc évszacom. A halott, száraz levelek már nem tetszenek annyira. Nem is tudom, miért.

A soksávos autópálya véget ér, mi pedig visszatérünk a 66-osra. Ez már azon is látszik, hogy észreveszek egy óriási, zöldbe öltöztetett úrhajóst az út mellett.

– Nézd csak, John! – mutatom, ahogy közeledünk a smaragdzöld kolosszushoz, amelynek a fején üveggömbre emlékeztető sisak van.

– Hát, az meg mi? – kérdezi, de alig pillant fel az útról. Csöppet sem érdekli a szobor.

Amikor elhaladunk a Launching Pad Drive-In mellett, megint kedvem támad lehúzni az ablakot. Végére is, miért ne érezhetném az arcomon a napot és a szelet? Leveszem a plasztikkendőt, aztán benyúlok a parókám alá, végül hátul, a tarkómnál, ahol a maradék hajamhoz erősítettem, elválasztom a fejemtől a szintetikus, ámbár valóságghű szálakból készült „sisakot” is (Eva Gabor márkájú vendéghaj, Milady II-es modell, Éjszakai Árnyék – 75% ősz, 25% fekete).

Teljesen letekerem az ablakot, majd kidobom rajta az ezerszer is elátkozott fejfedőt, ami lobogva vágódik le az

út mellé, hogy aztán összeessen, mint valami elgázolt állat. Micsoda megkönnyebbülés! Nem is tudnám megmondani, mikor érte a fejbőrömet utoljára nap. A maradék saját hajam olyan vékony szálú, mint az újszülött fején lévő pihék. A hosszú tincsek úgy táncolnak a koponyám körül, mint egy kioldódott turbán csíkjai, de ez a legkevésbé sem érdekel. Pedig nagyon bántott, amikor a klimax után elvékonyodott és megritkult a hajam. Szégyelltem, mintha legalábbis az én hibám lett volna, féltem, vajon mit szólnak majd az emberek.

Hát, igen. Az életünk azzal telik, hogy aggódunk, mit gondolnak mások, holott a többség garantáltan nem gondol semmit. És ha nagyon ritkán mégis, abban sincs sok köszönet – bár önmagában már az is elismerésre méltó, hogy egyáltalán veszik a fáradságot a gondolkodásra.

Hátrapillantok a babafejre, amelyen a parókámat tartottam. A pultra rögzített műanyag fej már nem a hűséges társam, hanem ellenségesen mered rám, mintha csak azt kérdezné: Hát te meg mi az ördögöt műveltél? Nem nézek a tükörbe, mert pontosan tudom, hogy úgy festek, mint egy életre kelt hulla. De ez sem számít. A lényeg, hogy most egy kicsit könnyebben érzem magam.

Kicsivel előttünk felfedezek egy épületet, ami ismerősnek tűnik. Alacsony, széles építmény, sátortetős, a türkizszínű tetőt az eltelt évtizedek alatt erősen kifakította a nap, akár csak az oldalsó falra mázolt, kocsit húzó lovat. Aztán felfedezem a cégtáblát.

STUCKEY'S

Amikor még a gyerekekkel, Kevinnel és Cindyvel nyaralunk, gyakran betértünk egy-egy ilyen út menti pihenőbe, ahol pekándiószeletet és keserű kávét vettünk. A megfelelő figyelmeztető táblák, hogy egy Stuckey's-hez közeledünk, sokszor már több mint száz kilométerrel a benzinkút-étterem előtt feltűntek az út mentén, hogy aztán tizenöt-húsz kilométerenként megismétlődjenek. A gyerekek ettől mindig felvillanyozódtak, majd könyörögtek, hogy álljunk meg, John pedig menetrendszerűen tiltakozott, mondván, még nagy utat kell megtennünk. Kevin és Cindy tovább esdekeltek, míg John végül mindig engedett, mire a gyerekek örömujjongásban törték ki, mi pedig Johnnal özszemosolyogtunk, mint olyan szülők, akik pontosan tudják, mennyire kell elkényeztetniük a csemetéiket.

Egy kamion dübörög el mellettünk, aztán megint csend lesz, csak a szél hallatszik.

– Évek óta nem jártam ilyen helyen – jegyzem meg. – Te emlékszel még a Stuckey's-ra, John?

– Ó, igen – feleli, olyan hangon, hogy majdnem el is hiszem neki.

– Gyerünk, térjünk be. Úgyis tankolnunk kell.

John biccent, lassít, majd megáll a benzinkút mellett. Alig szállok ki a kocsiból, feltűnik egy bézs ingbe és rézszínű nadrágba öltözött fiatalember.

– Már nem árulunk benzint – mondja kissé reszelős hangon, de csöppet sem barátságatlanul, miközben a hüvelykujjával feltolja a homlokán fehér sapkáját. – De kicsivel odébb van egy BP-benzinkút.

– Nem baj – felelem. – Úgyis főleg a pekándiószelet miatt jöttünk.

Megrázza a fejét.

– Sajnos, az sincs már. Bezártuk a boltot.